

**Вчителька
трьох
поколінь...**

***ЛЕВЧЕНКО
ОЛЬГА СТЕПАНІВНА***

**ПОЛОВЛІВСЬКА ПШБ
Зав.бібліотекою Басюк Н.М.**

Жителі мальовничого села поліського села Половлі вдячністю говорять про літню жінку.

Це - Степанівна Левченко. Щира, привітна, завжди усміхнена. А тим часом життя її якщо порівняти з полем, то хіба що густо встеленим колючою стернею. Вона все витримала. Її з любов'ю запрошували на всі шкільні свята, обдаровували квітами. А для випускників не було більшої честі, ніж участь Ольги Степанівни у святі останнього дзвоника чи випускному вечорі.

Левченко Ольга Степанівна народилася в селі с. Чернещина, Краснокутського району Харківської області 16 жовтня 1928 р. Їй маленькій, випало, пережити голод.

с. Нова - Іванівка Коломацького району - місце проживання Ольги Степанівни на час Голодомору.

Людям, які вижили, ці роки запам'ятались на все життя. Саме тоді бригади активістів, райкомівські і політвідділівські керівники забирали у селян все до зернини. Витрушували із торбинок, горщиків, викопували із землі пуд – два зерна. Саме так сталося і в родині Левченків. Ользі Степанівні було тоді всього 5 роцків, але і зараз із сльозами на очах вона згадує ті страшні голодні роки.

- «Дуже хотілося їсти, і було велике щастя, коли мама подавала на піч по одній вареній картоплинці мені і моїм двом братикам. Їли все, що росло в лісі, на полі, рогозу, мішала мама суміш трави зелені пшеничні колоски і пекла коржі, які здавалися нам дуже-дуже смачними.

Народилася я в с. Чернещина Краснокутського району, Харківської області 16 жовтня 1928 року. Мої батьки – Антоніна Степанівна і Степан Іванович були бідними селянами. Нас було троє в сім'ї. Старший брат Степан, потім Петро, і я, само молодша.

Рік видався неврожайний, ще й зерно забрали. У селі люди мерли, як мухи, хоронити не було кому. Вони лежали на вулиці. Село вимирало. Пам'ятаю, як тато прийшов додому, ми зібрали речі, і поїхали до сусіднього району шукати кращого життя. Дорогою було дуже багато снігу, був великий мороз. Трупи людей лежали біля дороги.

Батько знайшов роботу садівника в радгоспі "Новоіванівському" – доглядав сад, щоденний пайок хліба – 500 грам приносив додому, щоб нас нагодувати. Пізніше і мама влаштувалася на роботу – вирощувала помідори, капусту, огірки.

Я пішла до школи. Закінчила Новоіванівську семирічку. У 1946 році вступила до Харківського педучилища. У 1947 році помер тато, а 1948 р. мама. І знову був голод. Ми отримували в училищі по 500 грамів хліба, але навчання я закінчила. В 1951 році направлена вчителем молодших класів в Половлівську школу Володимирецького району Рівненської області. У 1956 році вступила до Рівненського педінституту, закінчила у 1961 році по спеціальності українська мова та література. Час невблаганний. Забирає останніх свідків того страшного часу, але залишає їхні свідчення...

Ще і досі просинаюся в холодному поту, мені сниться, що немає хліба...

Спогади записала Наталія Мусіївна Басюк, завідувача
Половлівською публічно-шкільною бібліотекою 20 грудня 2007 року

Оля приїхала на Полісся – так і залишилася жити і працювати в селі Половлі.

Учителька трьох поколінь...Всю себе і все своє життя присвятила дітям і школі.

В 1951 році , після закінчення Харківського педучилища Оля направлена вчителем молодших класів в Половлівську школу. Їй не було й двадцяти , коли вперше вступила в клас. Згодом школа стала семирічкою.

У 1956 році вступила до Рівненського педінституту, закінчила у 1961 році по спеціальності українська мова та література.

З 1961 по 1992 рік - директор Половлівської ЗОШ 1-2 ст. Нагороджувалась багатьма нагородами .Медалі : “За доблесний труд” (1970), “ Ветеран труда» (1983 рік).

Нагрудний значок «Відмінник народної освіти»(1968) , юбилейний значок «50 лет всесоюзной пионерской организации имени В.И.Ленина ,наградной значок « Победитель социалистического соревнования» (1973) , грамоти і подяки за хорошу роботу. 23 жовтня 1969 року отримала партійний квиток .

Ольга Степанівна, настільки поринула в роботу , що про щось особисте й не думала. Тай не шкодувала за тим. Говорила, що діти, школа були дорожчими від усього. Але час невблаганний... У 2004 році , будучи ветераном школи, Ольга Степанівна залишила улюблену роботу. Вона важко переживала розлуку зі школою. Але не розлучалася з селом, хоча ні рідних ні близьких у неї тут нема.

І важко повірити, що її немає серед нас. 19 квітня 2010 року її не стало, але вона залишилась гарним прикладом багатьом молодим людям і таких, як Вона не забувають...